

SLOVENSKI NAROD.

Izaja vsak dan, izveniš ponedeljke in anovi po praznikih, vsa vraga po pesti prejeman, za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gold., za pol leta 8 gold. za četrt leta 4 gold. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gold., za četrt leta 3 gold. 30 kr., za en mesec 1 gold. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 krajc. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele za celo leto 20 gold., za pol leta 10 gold. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dlake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gold. 50 kr., po pošti prejeman za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiri-stopne peti-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani na celovski cesti v Tavčarjevi hiši „Hotel Evropa“.

Opravištvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ... je v „Narodni tiskarni“ v Tavčarjevi hiši.

Hrvati in Magjari.

Iz Zagreba 1. aprila. [Izv. dop.]

Naša vlada je začela politične in sodne uradnike vsled novega ustrojstva deželne uprave naimenavati. Do sedaj so imenovani veliki župani in podžupani. Službene „Narodne Novine“ ne morejo dosti prehvaliti srečne roke banove pri izboru novega uradniškega osebja. „Obzoru“ pa nečejo novi uradniki, zlasti veliki župani ne prav dopadati. Res je, da nobeden njih nij odločne politične barve. Valjda so bile Mažuraniču pri izboru tudi reke vsaj na pol zavezane, tako, da naši novi veliki župani brez dvojbe predstavljajo sad kompromisa mej banom in ogersko vlado. Sicer bodedo pa z njimi celo zadovoljni, če bodo samo pošteno in vestno z deželo upravljali. — Od kar je na Ogorskem Tiszova vlada v življenje stopila, zapazuje se pri nas neko vznemirjenje duhov. Razlog tega vznemirjenja leži v bojazni, da Tisza ne bi morebiti okolo hrvatskega vprašanja zopet vrtati začel. Ta bojazen nij brez temelja. Tisza je baje rekel, da je visoka državna politika vse, nagodba pa nič. Če se tedaj naša nagodba z državno politiko ne bode dala v sklad privedi, bo se tudi preko nje gazilo. Drugo, kar našo bojazen opravičuje, je Tiszovo energično spoštovanje proti ogerskim nemagjarskim narodnostim. Naj oponentnejši mej njimi so Srbi, in proti tem je Tisza pred vsem drugim roko vzdignil. Kakor je Bitto Slovake na zid pritiskal, ravno tako hoče Tisza Srbe ukrotiti. Bitto je Slovkom gimnazije zaprl, Tisza pa hoče Srbom upravo s premoženjem „srbske matice“ odvzeti, ter upravo državnim organom izročiti. Kakor Tisza denes Srbom zobe kaže, more

tudi tudi na nas zarežati. Tretje, kar našo bojazen opravičuje je nedozvoljenje železnice od Ogulina do Zemlina, katera bi se imela iz prodajnine krajinskih gozdov delati. Ogerska vlada je rekla, da v delanje te železnice proge tako dolgo privolila ne bode, dokler ne bo železnica iz Bud m Pešte do Zemlina na levem donavskem obrežji dogotovljena, kar pa morebiti še v desetih letih ne bode. — Vse nekako na to kaže, da se bode stara borba mej Hrvati in Magjari na novo razburila.

Cesarjevo potovanje v Dalmacijo, zanima jako naše politične kroge. Kaj ne bi, saj je Dalmacija celoviti del naše državne skupine. Cesar se bojimo, je to, da Dalmatinci ne bodo združenja s Hrvatsko in Slavonijo kot prvo svojo željo nasproti Nj. veličanstvu naglaševali. Ideja združenja je pač še vse premalo v Dalmaciji ukoreninjena. Pri nas se denes glede dalmatinskega vprašanja ta-le kombinacija raznaša: Dvorski krogi niso — tako se govori — za vteloavljenje Dalmacije s Hrvatsko in Slavonijo, in sicer ne zavoljo nas, nego zavoljo „magjar orszaga“, ki bi po tem združenju premočen postal. To je tudi — če je namreč ta verzija resnična — grenki sad naše toliko hvaljene „unije“. Z Dalmacijo se bode — tako se nadalje konjekturira — Bosna zedinila, ter iz tega teritorija avstrijska sekundogenitura ustvarila, kar je nedavno tudi uže „Augsburgerica“ navestila. Bosniško vprašanje ima se namreč pri nas uže kot rešeno, in sicer v omenjenem smislu. Bosna ne bi tedaj niti srbska niti hrvatska postala, nego avstrijska. Bodemo videli, — če doživimo.

Politični razgled.

Notranje dežele

V Ljubljani 5. aprila.

Cesarjev prihod v Trst, o katerem tudi naši denašnji dopisi govorijo, je glavni predmet novinarskega dogovora. Vsi večji listi tudi povedo, da se je cesarju predstavila deputacija slovenskega društva „Edinost“. Čudimo se le malo poročilu stare „Presse“, ki naglašja, da je predsednik tega slovenskega društva cesarja ne mško ogoovoril. Čemu, ko je vendar znano, da cesar hrvatski izvrstno govori in slovensko dobro razume. Včeraj je bil cesar v Gorici. Glej telegram na drugem mestu.

Vnanje države.

Iz **Benetk** se poroča, da je italijanski kraj prišel z ministrom Minghettijem v nedeljo tja. Princ Humbert je bil uže prej v Benetkah. Avstrijski cesar bode sijajno sprejet. On ima po programu denes ob 11. uri dopoldne v Benetke priti.

Ruski car pride 10. maja v Berlin in pojde potem čez tri dni v Ems v kopel.

Francoski minister navka Wallon je bil 3. aprila navzočen v zboru učenega društva v Parizu in je govor govoril, v katerem na konci pravi: republika je protest proti revoluciji in vojaški prekuciji.

Francoski list „Journal des Debats“ poroča, da je grof Andrassy nasvetoval, naj vlade sestavijo kongres, ki bode mej narodne razmere **papeževe** nasproti državam preiskal in določil. Zlasti Nemčiji (Andrassy bi Bismarku kostanj iz peči vlekel?) se namreč zdi, da se papež sedaj preveč lahko v tuje vladanje vtika. Težko, da bi bilo politično, papežu svobodo jemati, katero sedaj vsled garancijske postave uživa.

Iz **Madrida** poroča telegraf, da je dosedaj vsa v skup 244 oficirjev izstopilo iz karlistične armade in prestopilo v francosko mejo. — Če je to res, potem bi bilo kmalu konec španjski domači vojski.

Prusovski škofje so v Fuldi svoje zborovanje končali. Papež jim je dal svoj

Listek.

Fajmošter.

(Slika iz slovenskega naroda, spisal Medvedov.)
(Konec.)

Blizu od tod ima kósce na travniku. Bližaje se jim kar s palico pa tudi z nogo razbrskuje debele redove, ker tako topli sveti uže solace z jasnega neba. V radost nad obetajočim, dobrim sušenjem izvleč maslec žganja iz žepa in poda Gregu, svojemu staremu hlapcu, naj pije in še drugima da. Njega ima kaj rad: vse jim prav dela, vse oskrbuje pri farovžu. Samolani je enkrat skoraj zameril se „jim“ ta šgavec. Otava je po njegovem mnenju bila uže suha, pa skrbni fajmošter so zmirom gonili še na mešanje, češ, da otava se suši le na vilah. „No pa se naj suši le na vilah, če hoče,“ dejal je Grega nekaj nevoljen, vsadil

vile v zemljo, popadel pest mrve in obesil jo med rogovilo. Fajmošter pa so kmalu dobrovoljno smehljali se pridnemu in zvestemu hlapcu in — otava je bila suha!

Prišedši zopet domov, pogledajo tudi v hlev, je-li ima živina dovolj klaje, dosti stelje in če nij kako živinče morebiti kaj bolno. Vsa goved se ozre, ko fajmošter stopi v hlev, a hitro izpoznavši ga zopet dalje puli iz polnih jastij. Samo „sivka“ se vidi nekaj lačna in pretrgana. Stopijo k njej. Pogledajo: gobec je mizel in rosnat, tudi koža je rada gre od reber — nij bolna, menijo, ter odnejejo sitnega vola „Lisca“, ki je povohal in z ostrim jezikom obližnil jih zadaj po stegnu, ter zdaj smeja se jim, kaže naprčeni smrček, da se mu vidijo beli zobje.

Obzrevši tako svoje gospodarstvo, svoje ljudi in živali, gredo k unjaku in sedejo na klopico, gledat pridne bučelice, ki brenče

okolo njih in jim sedajo tudi na žareči nos malo počivat, pa jih nobena ne piči, ker jih uže po tamni obleki in tabakovem duhu poznajo in rade imajo. Tù snamejo tudi breviri s police, pa časi malo poberó tiste molitve in psalme, latinske.

V tem pride poldne in kosilo. Obed tekne izvrstno in obilen želodec tudi precej zahteva, čeravno so jedla dostikrat bolj kmetska, ker cenejša, in ker ima meso nisti se od daleč. Po kosilu radi malo posloné fajmošter, če so sami. Kadar pak imajo znane tovariše v gosteh, tačas je drugače! Kuharica pokaže, da, če hoče, tudi kaj zna. Jed za jedjo, kuhana in pečena govedina, kuretina, pogača in potica priroma na mizo in od tod v želodec. Potem vedno boljšega in boljšega in še najboljšega poliček ali pa dva, da lica goré in so glave težke. Pa še teče in teče mej živahnim in radostnim pomenjkovanjem in noslanjem iz

blagoslov in jih opominjal, naj bodo vstrajni. To kaže, da hoče cerkev borbo z državo dalje voditi in ne popustiti, kakor so ugibali.

Nemška ošabnost in prevzetnost sosednjim državam nasproti je vedno večja. Sedaj belgijski listi poročajo, da je Bismark začel belgijsko vlado zaradi tega šolmoštrovati, ker belgijski listi o Nemčiji resnico pišejo, t. j., nikakor jej ne dobričajo. Vse je radovedno, kaj bode Belgija temu nasproti odgovorila.

Dopisi.

Iz Notranjskega 4. aprila [Izv. dop.] Včerajšnja volitev deželnega poslanca v Postojni vršila se je precej tiho in mirno. Od 107 volilcev udeležilo se jih je volitve 62. Dosedaj je bila zima in poljsko delo nemogoče, — zatorej je toplo sonce, ki je včeraj prigrevalo, izvabilo marsikaterega volilca na polje, na mesto na volišče. Od duhovnih gospodov volilcev še polovica nij prišla, ti gospodje imajo zmiraj svoje posebne uzroke, kateri jim branijo priti. Eden se pripravlja za pridigo, drugi mora mrliča pokopati, tretji je prestavljen itd. — nov dokaz, da volilci duhovskega stanu najtežje volilčeve dolžnosti opravljajo.

Grasselijev protikandidat je bil Zelen. Ker ga nihče nij hotel priporočati, ponujal se je mož sam na način, kakor do sedaj pri nas Slovenci še nij bilo v navadi. Prišel je na vse zgodaj v Postojno, in tam do 11 ure dopoldne obdeloval vsacega volilca, katerega je vdobil, in kateri je bil potrpežljiv dovelj, da je poslušal njegovo neslano samohvalo in naštevanje njegovih zaslug. Njegova predrznost je bila toliko, da je poskušal volilce, kateri so hoteli enoglasno voliti g. Grasselija še zadnji trenotek za se pridobiti. Njegov trud nij bil čisto zastonj, — priboril si je cele štiri glasove. To vse je storil g. Zelen iz „rodoljubja“. Mi, ki sodimo o rodoljubju ne glede na klerikalnost ali liberalnost dotičnega, mislili smo do včerajšnjega dne bolje o g. Zelenu, da si so možje, ki ga bolje poznajo, trdili, da je njegovo rodoljubje le ščit drugih namer. Po včerajšnjem njegovem vse drugo nego rodoljubnem obnašanju, bili smo pa vsi ene misli: Zelen nij vreden nobenega javnega zaupanja več.

Volilci gosp. Zelena so: Juri Dovgan iz Volč, Jakob Magajna, Janez Dekleva iz Sp. Vrem in Valentin Sluga iz Dolenje vasi. Ti

možje so si zaslužili spominek, in nekdo je zložil njim na čast ta-le evangelij: Jurij je rodil Jakoba, Jakob je rodil Janeza, Janez je rodil Valentina, vsi štirje so hoteli roditi Zelena, a niso mogli.

Našemu novemu deželnemu poslancu priporočamo resno delavnost, da bo opravičil zaupanje, katero stavljamo vanj, in osramotil svoje nasprotnike, kateri pravijo, da je dela zmožen, a neče rad delati.

Iz Trsta 2. aprila. [Izvirni dopis.] Denes okolo devete ure se je pripeljal cesar v Trst. Kolodvor je bil, akoravno je eden najgrših cele Avstrije, jako okusno z vsakovrstnimi zeliščami in venci, z zastavami in banderi bogato okinčan. Sprejem od višjih oseb vojaških in civilnih je bil jako sijajen, od strani ljudstva miren. Cesar se je peljal v palačo namestnikovo. Tam je po sporedu dajal avdijence. Tudi slovensko politično društvo „Edinost“ je šlo in oddalo adresno cesarju.

Za denes (petek) zvečer nameravali so slovenski okoličani in tržaški Slovenci napraviti velikansko serenado z baklami. Toda ker smo Slovenci podloga tujčevi peti, nij bilo nam dovoljeno svojemu vladarju izkazati udanost in zvestobo, iz tega uzroka, ker bi se bil baje laški „nemir“ vzbudil! Kakor, da bi namestništvo ne imelo varuhov miru? Žalostno je za nas tržaške Slovence, da na lastni zemlji moramo tujca igrati, kakor da bi bili le nasebina. Baklada bi bila gotovo sijajna, ako se pomisli, da bi bilo na tisoč okoličanov udeležilo se, zraven pa močan in izšolan pevski zbor, kateri bi bil dve slovenski pesni zapel. — Izvedeli smo iz zanesljivega vira, da je delal mestni magistrat jako zoper vsako udeležanje pri slavnostih ali proti podpisovanju kake adrese. V okolici so laški „kapovili“ onih vasij, kjer so v sosesčini z gradom „Miramar“ dobili ukaz, da se ne udeležé odkritja Maksimiljanovega spominka. Tak je tržaški magistrat, to je udanost; to so reprezentanti zvestega mesta Trsta. Hlinejo udanost do Avstrije, ali v srcu je le Italija njih ideal. Pa vlada je nas Slovence vendar tem Lahom izročila, da gospodujejo nad nami!

Osvečava, katera se ravno vrši, impozantna je in velika; na morji so vse ladije v lučicah in balonih raznih barv; umetni ognji na več krajih, zlasti lep vtis dela

električni ogenj, katerega napravlja nek umetnik iz Berolina, nalašč semkaj pozvan. Uže od jutra so vse ladije v praznične obleki; vse v zastavah vihra in mesto in ljudstvo je v prazničnem odelu. Vreme jako lepo in gorko, kar se nij bilo nadejati, ker smo imeli od predpusta sem vedno mrzlo vreme z burjo.

Iz Trsta 3. aprila. [Izv. dop.] Denišnji dan je bil prav krasen. Lepo vreme je dosta k slavnosti pripomoglo. Sinočna razsvečava je bila najlepša, kar jih je Trst imel. Pred residentno palačo je bil v prvo leto velikansk ognjemet umetno in okusno napravljen. Na glavnem trgu sta se odlikovala dva velikanska šopka z barvanimi stekli, zraven katerih je štirna v krásnem ognju iz rok kamenitnih podob v baklah puhtel plin. Nad uradom avstrijskega Lloydja je bila umetna velikanska zvezda v tisučeri lučicah. Na morji so bile vse ladije z lučicami in balončki okrašene. Posebno so se odlikovali Lloydovi parniki, na katerih so goreli bengalični ognji. Daleč na morji, na nekem parniku pa je sijalo električno sonce, katero je v dolgem žarku svetilo po morji, iz lepe pristave na višini v mesto.

Ljudstva je bilo na tisoče po ulicah, in le težko se je naprej koračilo. Okolo polunoči je svečava pojenjala, le pri dolgem jezu nove luke je še v drugi polovici noči gorelo brezštevilno lučic. Denes zjutraj je ogledoval cesar vojake, bolnico in novo luko. Na potu k novi luki podala sta mu dva železniška delavca dve pismi, prvi, ko je šel, in drugi, ko je kočija v hudem diru bila. Cesar je pismi vzel in v sukno vtaknil.

Ko je cesar ogledal po suhem in na ladiji luko, peljal se je zopet na stanovanje. Kasneje peljal se je k slovesnemu odkritju Maksimiljanovega spominka. Ob 12. uri naznanijo kanoni iz grada to slovesnost celemu mestu. Po lepem govoru g. Porente, predsednika komiteta, padejo zagrinjala in pokaže se umetni spominek onega viteza, kateri je brezštevilne dobrote Trstu in okolici delil, kateri je temelj pomorskemu brodogradu Avstrije položil, kateri je hotel po svoje osrečiti v novem svetu razdejan navod Mehikancev, a ga je osoda grozovito prijela in dal je za mehikanski poskus svoje življenje.

Vasi Prosek in Kontovelj bili ste zastopani pri tem odkritju v mnogem številu

debelih tobakir noter do debelega popoldne. O, nikar ne misli, — fajmošter imajo in si tudi privoščijo! In kdo bi jim zavidal, kdo jim zameril?

O navadnih popoldnevih fajmošter zopet pohajajo po gruntu. Kadé pipo tobaka, ali tudi pregledajo v „Danici“, kdo je to ali ono boljše „faro“ dobil, in kaj novega na svetu je v „Vaterlandu.“ Včas si tudi od učitelja „novoerskega“ ali od premožnejšega posestnika izposodijo „Slovenski Narod“, radi ga beró, a vendar malo pozabljajo na „mladoslovence“. Sicer pa ne čislajo knjig zlo, ker učeni so davno uže za svoj stan in tisto budanje v papirji jim zdi se sem ter tam čas potrata in mučenje očíj. Iz doma odidó le malokrat obiskat kacega dobrega prijatelja ob godu; rajše pa gredó po sejnih, bodi si, da kak rep na prodaj ženó, bodi si, da kupujejo katerega. Vselej pak obiščejo žitni in živinski trg, in sploh poizvedó kupe za vsako reč. Prilično kupijo

tudi kako ponev, kak srp, pa tudi smolnika in vse, kar baš treba pri gospodarstvu. Sami znajo še najceneje kupiti vsako orodje.

Tako je fajmošter poleg dušnega pastirja svojim ovčicam tudi odličan izgled dobrega gospodarja. Njegova živina je najbolj debela, njegova polja najrodovitnejša, hlapci in dekle radi v farovži služijo, ker so žganci zabeljeni. Pa on z ljudmi prosi za ljubo solnce, prosi za pohleven dež, čuti ž njimi, upa in se boji, moli za njih dušni, pa skrbi tudi za telesni blagor njihov: kakor dober oče svojim otrokom!

Za vse to farmani radi imajo in visoko čislajo svojega gospoda. Ob nedeljah, ko je še največ časa za kratkočasni razmenek, prihajajo oče cehmošter, župan, boter molitvar k njemu pogovarjat se o vremenu, o letini, kaj bodo delali prihodnji teden, in take reči, pa tudi vprašat za dober svet in pomoč zoper razne bolezni. Fajmošter so namreč tudi nekoliko „padarja“. Res se sicer

nijso učili visoko učenega zdravljenja, pa kaj tudi treba tega, zdaj, ko je „homeopatija“ tudi v modi. V skrbi za vsakdanjo blagost svojih ovčic so kupili take bukve in homeopatične kroglice, ki so za vsako človeško in živinsko bolezen, ker „če nič ne koristijo, nič ne škodujejo“, baje. Za dva ali tri krajcarje zdravijo kurjo slepoto, polomljene ude in vseh sedem in sedemdeset jetik. Za to, in ker imajo kot bogoslužni človek takoj za konjederko še največ zaupanja pri svojih farmanih, dobivajo tudi vedno dovolj zdravilstvene prakse, in hvala bogu! včas celo srečne, ker kar se samo ob sebi ozdravi, vpiše se na račun homeopatije. Zmedežev Šimen, na primer, je bil zlatenčin. Noben dohtar, noben padar nij mu pomagal, — ker tudi vprašal nij nobenega! Fajmošter pa mu dajo dvanajst belih in celo sladkih kroglic po tri na dan. Ali on, prepričan, da, če ne „vera“, mu tudi ta drobnjav pomagati ne more, pojé in zavžije kar spotoma

obojege spola v narodnej obleki. Položile so te dve vasi v hvaležen spomin dva krasna venca na spominek in sicer dekleta s slovenskim napisom: „v spomin vedne hvaležnosti za prejete dobrote, dekleta iz Proseka in Kontovlja“. Drugi slovenski venec, katerega so položili kmetje iz istih vasi, ima napis: „v spomin uzornega spoštovanja in vedne hvaležnosti za prejete dobrote. Proseško-Kontoveljski kmetje“. Razume se samo ob sebi, da to Lahom nij bilo po volji, ali vendar zabraniti nijso mogli, ker je bil tudi spoštovani gospod Nabergoj v komitetu.

Nj. veličanstvo cesar je dalje ogledal vse tri ladjedelnice z vsem svojim spremstvom. Ob 6. uri bil je velik obed v cesarjevem stanovanju, h katerem je bil povabljen tudi odbor Maksimilijanovega spominka.

Jutri zjutraj odrine cesar s posebnim dvornim vlakom ob 7. uri v Gorico, kjer ga bodo gotovo bolj sijajno sprejeli, kot v Trstu Lahi.

Kresovi po vseh hribih okolice so sinoč jasno dokazovali, da slovenski okoličani cenijo svojega vladarja, in da mu, ako zapoje bojna trobenta, priskočijo braniti slovanske bregove Adrije proti vsacemu tujcu.

Iz Trsta 3. aprila [Izv. dop.*] Sreča mi je ugodna, da sem mogel v Trst in sem presvitlega cesarja videl po 9 uri zjutraj, ko se je peljal od kolodvora do namestniškega poslopja, in videl ga tudi popoldne, ko se je vozil mej veliko množico ljudstva. Od strani italijanskega in poitalijančenega tržaškega ljudstva je bil sprejem jako hladen, eviva-klici so bili redki in borni in slišati le od mladeže. Krepki so bili slovenski živio in slava-klici. A ne le hladnost, nego tudi nelojalen čin se mora tržaškim Italijanom očitati, ker oni so meje dostojnosti daleč zgrešili. Ko popoldne proti 5 uri zapusti tovarno nekega bogatega Grka, katero je zaradi njene znamenitosti v mašinskeji tehniki ogledal, vsede se na voz in vrne po nekej postranskeji majheneji ulici po „Rivi“ proti domu. — Množice je bilo mnogo navzočne, kričalo pouliško pobalinstvo „eviva“, a „distinguirano“ občinstvo je le zijalo, in demonstrativno pokrivala na glavi obdržalo. Voz cesarjev, kateri se je s srednjo hitrostjo gibal, obsula je pri tej pri-

*) Ta dopis nij od našega navadnega dopisnika. Uredn.

vse ob enem in — pomagalo mu je, pravi. — Za kar pa farmani posebno še z nekakim svetim strahom govoré in občijo se svojim dušnim pastirjem, to je to, da na skrivnem tako vedó, da gospod fajmošter tudi še kaj več znajo in morejo, kakor samo maševati in grehe odvezovati. Kar so oni na Kozjem vrhu, je samo enkrat še le jim toča pobila, ali še tačas so gospod fajmošter ravno malo dremali po kosilu; in ko je onega leta gorel in pogorel Završnik, in so fajmošter prihiteli tje kaj, je plamen poplapolal še tam po plotu enmalo, potem pa je konec bilo ognja in hiše Završnikove!

Pristavek. Bog jim daj dobro — Kozjevrški fajmošter so umrli! In čudno, trikrat čudno — nij oporoke, nij denarja, nij nič! Kuharica sama pravi, da, ko bi ne bila vedno štedila in štedila, bila bi zdaj beračica — tako pa lahko Kovačevega Janeza vzame za moža.

ložnosti kopica pouličnih pobalinov, brojil sem jih najmanj 50, na desni in levi strani so se držali za voz, plezali eden na drugega in nelepó kričali. Svojim očem nijsem hotel verjeti, da se kaj takega zgoditi more, in še manj, da se kaj takega trpeti more. Na daleč okrog nijsem zapazil njenega policijskega organa, kateri bi mladi proletarijat k dostojnosti pozval. Presvitli cesar in gospodje nadvojvodi in drugo spremstvo ne bodo ugodnega vtisa na obraženje in domoljubje laških Tržačanov soboj vzeli.

Popoldne vozili so se trije ministri. Auersperg, Stremayer in de Pretis v čolnu po morji. Kaj so ugibali?

Slovenska zmaga v Ljubljani.

Po šestletnej nedelavnosti smo vendar prisilili narodnjake v Ljubljani zopet k delu — in **zmagali** smo v prvem boji. V ponedeljek 5. aprila so bile volitve v mestni zbor ljubljanski in izmej 5 kandidatov so voljeni štirje narodni namreč: gg. dr. Karel Bleiweis (s 132 glasovi), Goršič (131), Potočnik (128), Vaso Petričič (127). Peti voljenih je gospod Doberlet (128 glasov), kateri je bil sicer postavljen od nam nasprotne nemškutarske stranke, pa je le prodril, ker ga česti in spoštuje vse mesto, kajti on nij politikar, nij odločen nemškutar, ampak mu je le bolj za gasilno društvo, mestno godbo in druge humanitarne zavode. On je mož, ki bi ga bila tudi narodna stranka lahko volila in bi bil torej dobil vseh 252 oddanih glasov. — Peti, od narodne strani postavljeni kandidat, mizar g. Regali je dobil 126 glasov, torej mu je manjkalo le dveh glasov do zmage. Gospod Regali je za volilno agitacijo, ki je bila od obeh strani jako živa, tako mnogo storil, da zasluži vse javno priznanje in zahvalo. Več o vsem tem drugič.

Častitim svojim p. n. volilcem!

Za sijajni dokaz zaupanja, s katerim ste me počastili 3. dan t. m. v Postojni, se Vam iskreno zahvaljujem, ter zagotavljam, da mi bode vedna skrb, da se vrednega skažem tega Vašega zaupanja.

Če kako posebno zadevo po meni pred sl. deželni zbor spraviti želite, prosim, da mi jo na ravnost naznanite.

Z rodoljubnim spoštovanjem se Vam klanja Vaš poslanec

Peter Grasselli.

V Ljubljani 5. dan aprila 1875.

Telegram „Slovenskemu Narodu“.

Iz Gorice 4. aprila. Slovenska deputacija je izročila njegovemu Veličanstvu cesarju kantato, ki so jo imeli peti vsi slovenski pevci na Goriškem, (ki pa Lahom za ljubo menda nijso smeli peti. Ur.)

Domače stvari.

— (Dnevni red) I. seje deželnega zbora kranjskega 6. aprila leta 1875 dopoldne ob 11. uri je: 1. Otvorenje deželnega zbora po deželnem glavarju. 2. Obljuba novo vstopivšega gosp. deželnega poslanca. 3. Volitev dveh ravnateljcev. 4. Volitev dveh verifikatorjev. 5. Naznanila zborničnega pred-

sedstva. 6. Nasvet deželnega odbora o volitvi odsekov.

— (Iz Logatca) se nam piše 2. apr.: Denes zjutraj ob 6 uri 10 min. se je tu skozi proti Trstu peljal cesar. Na tukajšnjem kolodvoru so ga čakali višji rudarski uradniki iz Idrije, kakor tudi okrajni glavar in nekoliko uradnikov iz Planine. Cesar je z voza stopil in z uradniki, katere mu je višji rudarski svetnik predstavljaj, z vsacim nekoliko besedij pregovoril kakor tudi z okr. glavarjem Ogrincem ter se potem zopet naprej odpeljal. Pač obžalovanja vredno je bilo, da na tukajšnjem kolodvoru niti male vejice beršlina okinčanja nij bilo.

— (Iz Rajhenburga) se nam piše: V četrtek dne 8. t. m. ima okrajno Sevnica-Kozje-Brežiško učiteljsko društvo v Rajhenburgu svoj redni shod.

— (Ljubosumnost.) Piše se nam: V trgu G. na slov. Štajerskem se je sledeči smešni, a resnični prigodek zgodil: Dekle Urška iz P. je zvedela, da bo baje njen ljubček Urško iz G. snubil. To jo je tako žalilo, kajti ljubezen do fanta jej je pred tremi leti otroka podarila — ter se je ona zarotila maščevati se nad Urško, svojo soljubnico. Pošto jej je poslala, da se je bode cvetne nedelje dan na cerkvenem pragu lotila. A ker se jej je to preočitno zdelo, zbrala si je prvi dan t. m. jej svoje zobe pokazati. Urška iz G. ide po navadi v mraku na studenec po vode. Na enkrat pribiti od zadaj dekleta iz P., ter jo prijazno vpraša, je-li vé, kje je Adamova hiša. Urška jej se škofom na glavi — nič hudega ne sluteča, pokaže hišo — a ona jo v tem trenutku za lepe kite zgrabi, na tla vrže ter jej, akopram se je branila — kričati nij smela, ker ji je z zadušenjem pretila — kite do tal porezala, jej glavo ali z nožem ali s škarjami špikala in eno kito za spomin hrabrega dejanja soboj vzela. — Tega dejanja nij hotel tisti večer nihče verjeti, ker je bilo prvega aprila.

— (Obstreljen) je bil na Pšati blizu Ljubljane nek hlapec, ko je branil svojo gospodinjo pred njenim lastnim možem, ki jo je ustreliti hotel. Ker je miril, ustrelil je gospodar njega v zgornje stegno, da mu je krogla glavno žilo prebila, in nevarno bolan v deželnej bolnici leži.

— (Ponarejevalec bankovcev ujet.) Oni dan smo pravili o necem ponarejevalcu bankovcev, katerega so prijeli v Celji in poslali ljubljanskeji sodniji. Te dni so zopet enega teh ptčkov vjeli v Soki na Štajerskem pri posestniku Andr. Iskraču, ki je hotel kmeta pridobiti, da bi mu menjaval in prodajal bankovce, stotake, ter jih trosil mej ljudi. Toda Iskrač se končno vendar prestraši, da je takov posel zelo nevaren, ponarejevalcu bankovcev, ki se jmenuje Fr. Šmid, in je iz Poličan doma, pokaže duri, ter ob enem naznani to sodniji, ki ga je hitro zasačila. Tu se je pokazalo, da je omenjeni Šmid sedel uže prej več let v zaporu zaradi enacega zločina.

— (Velika tatvina na pošti.) V noči 26. marca so bili na poštnej filijalki na beljaškem kolodvoru ukradene tri denarne vrečice v znesku 3525 gld. 94 kr., ki so bile namenjene za Celovec in Maribor. V enej vrečici, adresovana na okr. sodnijo v Rožek, je bilo 35 gld. — V drugej je pak bilo mnogo pisem z večjimi in manjšimi de-

narnimi zneski, eno pismo celo s 70 gl. 53 kr. in sicer od druge kompanije 47. polka pešcev v Beljaku, odposlano 47. polku v Celovcu. Tretja vrečica „M. Poly Nr. 2.“ je bila pa za tatove še najbolj zanimiva, bilo je namreč v njej 3000 gl., namenjeni nekemu Deutschu v Varaždinu, in še mnogo drugih denarnih pisem. — Ako se pomisli način, kraj, nočna doba in prekanjenost, s katero se je tatvina izvršila, sklepa se, da je tat dobro poznal razmere pri pošti.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Ljubljani.

28 let uže je nij bolezn, ki bi jo ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicne in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prsne, i na jetrah; žleze i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprebavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo. Šumenje v ušesih, slabosti in bledanje pri nosečih, otožnost, diabet, trganje, shujšanje, bledice in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenice in je boljše nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravih, brez vsake medicine, mej njimi spričeval profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišču v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Dr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castlestuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj.

Kratki izkaz iz 80.000 spričevalov.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja, Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière Du Barry v mnogih slučajih nagrađi vsa zdravila. Posebno koristna je pri driti in grži, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih, a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v scalni cevi, zaprtju, pri bolehnem bodenju v obistih in mehurju, trganju v mehurju i. t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsni boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu. (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in člen mnogo učenih društev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletne i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam.

James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovaleca gosp.

Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekam gledé Revalesscière du Barry vsestransko, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimern, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj pacient, ki je uže bolehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetje jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Montona, Istra.

Učinki Revalesscière du Barry so izvrstni.

Ferd. Clausberger, c. kr. okr. zdravnik.

Št. 80.416. Gosp. F. V. Beneka, pravi profesor medicine na vseučilišču v Mariboru (Nemčija), piše v „Berliner Klinische Wochenschrift“ od 8. aprila 1872 to le: „Nikdar ne zabim, da je ozdravila enega mojih otrok le takozvana „Revalenta Arabica“ (Revalesscière). Dete je v 4. mesecu vedno več in več hujšalo, ter vedno bljuvalo, kar vsa zdravila nijso bila v stanu odpraviti; toda Revalesscière ga je ozdravila popolnoma v 6 tednih.

Št. 79.810. Gospo vdovo Klemmovo, Düsseldorf, na dolgoletnem bolehanju glave in davljenji.

Št. 64.210. Markizo de Brehan, boleha je sedem let, na nespanji, treslici na vseh udih, shujšanji in hipohondriji.

Št. 75.877. Flor. Köllerja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlju in bolehanju dušnika, omotici i tiščanji v prsih.

Št. 75.970. Gospoda Gabriela Tešnerja, slušatelja višje javne trgovinske akademije dunajske, na skoro breznađejni prsni bolečini in pretresu čutnic.

Št. 65.715. Gospodični de Montlouis na neprebavljenji, nespanji in hujšanji.

Št. 75.928. Barona Sigmo 10letne hramote na rokah in nogah i. t. d.

Revalesscière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50krat več na ceni, gledé hrane.

V plehastih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr. (ant 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold., Revalesscière-Biscuiten v pušicah a 2 gold. 50 kr. a 4 gold. 50 kr. — Revalesscière-Chocolatée v prahu a v ploščicah za 12 tas 1 gold. 50 kr., 24 tas 2 gold. 0 kr., 48 tas 4 gold. 50 kr., v prahu za 120 tas 0 gold., za 288 tas 20 gold., — za 576 tas 36 gold. — Prodaje: Barry du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, v Ljubljani Ed. Scher, v Gradcu bratje Oberanzmeyer, v Innsbruku Diechtl & Frank, v Celovcu P. Birnacher, v Lenci Ludvig Müller, v Mariboru M. Moriš, v Meranu J. B. Stockhausen, v Zagrebu v lekarnici usmiljenih sester, v Černovicah pri N. Snirhu, v Oseku pri Jul. Davidu, lekarju, v Gradcu pri bratih Oberranzmeyer, v Temešvaru pri Jos. v. Papu, mestnemu lekarju, pri C. M. Jahnerju, lekarju, v Varaždinu pri lekarju dr. A. Halterju, askor v vsi mestih pri dobrih lekarjih in specijalskih trgovcih, tudi razpošilja dunajska hiša na vse kraje po poštnih akaznicah ali povzetjih.

Dunajski borza 5 aprila.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	71 gld.	20 kr
Enotni drž. dolg v srebru	75	60
1860 drž. posojilo	112	60
Akcije narodne banke	957	—
Kreditne akcije	241	75
London	111	5
Napol.	8	86 1/2
C. k. cekini	5	22 1/2
Srebro	103	40

V c. k. avstrijskih deželah od visocega ministerstva za notranje zadeve povoljena orlova linija (Adler-Linie).

Nemško transatlantično parobrodno društvo.

Direktna poštna parobrodna vožnja mej

Hamburgom in Newyorkom

na krasnih in brzih poštah parobrodih ali parnikih I. razreda, péze 3600 ton in 3000 konjske moči.

Gellert 8. aprila. Herder 22. aprila. Wieland 6. maja.

Lessing 15. aprila. Klopstock 29. aprila. Goethe 13. maja.

in dalje vsaki četrtak.

Vsaka osoba plača: I. kajuta 495 tolarjev, II. kajuta 300 tolarjev, mej-paluba 90 tolarjev.

Natančnejše se izve pri inozemskih agentih društva in

glavnem ravnateljstvu v Hamburgu, St. Annen-Platz 1,

Dopisi in telegrami naj se adresujejo: „Adler-Linie — Hamburg.“ (4—8)

Uradno naznanilo.

6. aprila 1875.

Razpisane službe: Na c. kr. vseučilišne knjigarni na Dunaji dve začasne amanuensis službe z letno plačo 600 gld., in pridavkom 400 gld., do 18. aprila pri c. kr. deželnem namestništvu na Dunaji. — V vrhniškem šolskem okrajni služba prvega učitelja, z letno plačo 650 gld. in postranskimi dohodki. Prošnje v šestih tednih okr. šolskemu svetu za ljub. okolico.

Tuji.

4. aprila:

Evropa: Grof iz Kaniže. — Schmitzer iz Warnsdorfa. — Dohnalek, Weis iz Siska.

Pri Slonu: Šubie iz Poljan. — Guglielmo iz Trsta. — Konstantino iz Dunaja. — Berg iz Grada. — Kuavec iz Dunaja. — Ape iz Planine. — Spadon iz Trsta. — Pue iz Planine. — Deutsch iz Zagreba. — Pibrovec iz Kroke. — Pače iz Ponoviča.

Pri Malič: Thanger iz Dunaja. — Goslet iz Trebovelj. — Košek iz Dunaja. — Pregel iz Grada. — Ringler iz Dunaja. — Keser iz Trbovelj. — Rus iz Nov. mesta. — Lui iz Kočevja. — Stiene iz Teresopolna. — Löwy iz Dunaja. — Stein iz Pakraca. — Birman iz Lvova. — Löwinger iz Dunaja. — Trška iz Loža.

Pri Zamorci: Jesenko iz Kaniže. — Schmutz iz Celovca. — Globočnik iz Razdrtega.

Pri bavorskem dvoru: Grobjančič iz Notranjskega. — Slawiansky iz Ruskega.

Izdajatelj in urednik Josip Jurčič.

Št. 2053.

Natečaj.

Pri deželni sadje- in vinorejski šoli na Slapu se bode oddala z začetkom septembra l. 1875 služba posodarja (pintarja) z letnim plačilom 80 gold. s prostim stanovanjem in s pravico, v šolski delavnici na svoj račun pečati se z obrtnjo posodarije, kolikor služba to dopušča.

Natečaki za to službo naj pošljejo dotične prošnje in dokaze o popolni izurjenosti in dosedanjem opravljanju sodarskega dela, o starosti, o zakonskem ali samskem stanu, o moralicnem življenju in o zmožnosti slovenskega jezika (105—1)

do 20. maja 1875

deželnemu odboru kranjskemu v Ljubljani.

Podučiteljska služba.

Na dvarazredni narodni šoli v Novi Cerkvi pri Celji se razpisuje podučiteljska služba s služnino 480 gold. in prostim stanovanjem.

Prositelji, kateri morajo biti zmožni slovenskega in nemškega jezika, imajo svoje dokumentirane prošnje po poti predstavljene šolske gospodske najdalje do 30. aprila t. l. vposlati krajnemu šolskemu svetu v Novi Cerkvi pošta Vojnik.

Okrajni šolski svet Celje,

dne 28. marca 1875.

(100—2)

Prvosednik: Haas.

Brivec Mijo Nežič

naznanja občinstvu in p. n. gospodi svojim kundom, da se je od Šenkla vž preselil proč k rotovžu, kjer ima sedaj brivnico v hiši št. 3, in se toplo priporoča. (107—1)

Razglas.

Podpisano ravnateljstvo „prve občne zavarovalne banke Slovenije“ v Ljubljani se počasti p. n. občinstvu naznaniti, da je gosp. Matijeta Mlekuža, prej delajočega za banko „Slavijo“ v Pragi, od 1. aprila t. l. naprej v službo kot potovalnega zastopnika sprejela, in ga častitemu občinstvu in posebno velečastiti duhovščini gorko priporoča, da bi se ga pri sprejemanju zavarovanj proti „ognju“ in za „življenje“ v blagor našemu narodu po moči podpirati blagovolilo.

Pri tej priliki tudi živo priporočamo g. Andreja Jekoveca kot našega potovalnega zastopnika.

V Ljubljani, dne 3. aprila 1875.

(108)

Ravnateljstvo

„prve občne zavarovalne banke Slovenije“.

Lastnik in tisk „Narodne tiskarne“.